JUMĂTATE DE PERECHE

BERTRAM CHANDLER

— Nimic, zise el, nu-i mai rău decît o jumătate de pereche din ceva.

— Ţi-am spus că-mi pare rău, replică ea, dar faci atîta caz din asta. Cine ţi l-a dat? Vreo femeie?

— Mi i-am dat singur, zise el îmbufnat, i-am cumpărat demult...

— Şi-ţi plăceau foarte mult, zise ea. Nu plînge, mama îţi va cumpăra altă pereche cînd ne vom întoarce la civilizaţie.

— Eu vreau una acum, zise el supărat.

— Dar de ce? întrebă ea foarte mirată. Sîntem împreună singuri pe acest Asteroid Prospector, la jumătatea drumului dintre centura asteroidului şi Marte şi ţie-ţi vine ideea asta aiurită cu butonii...

— Am căzut de acord, zise el hotărît, că nu vom deveni neglijenţi, aşa cum fac unii în timpul zborului. Cred că-ţi aminteşti cuplul pe care l-am întîlnit pe PX 173 A – care ne-a rugat să prînzim pe nava lor: el, îmbrăcat într-o salopetă slinoasă, ea, avînd o rochie ce părea făcută din pînză de sac. Beam direct din sticlă şi mîncam direct din oală – ceva groaznic...

— Acela, îi spuse ea, era un caz extrem.

— Ai dreptate. Şi faptul, că eu umblu cu mînecile suflecate sau fluturînd ar fi nemaipomenit.

Nu putea să se obişnuiască cu pierderea.

— Ce treabă stupidă! murmură el. Mă duc în baie să-mi spăl cămaşa. Las butonii pe etajeră şi pun cămaşa pe sîrmă ca să se usuce. Luînd butonii ca să-i pun la o cămaşă curată, unul îmi cade în bazin. Se duce pe canalul de scurgere. Mă grăbesc spre sala maşinilor să iau o cheie ca să desfac conducta de la sifon. Mă întorc şi te găsesc umplînd bazinul ca să-ţi speli mărunţişurile. Îţi spun ce s-a-ntîmplat – şi tu imediat tragi dopul şi speli şi bazinul şi conducta...

— Am vrut să văd, zise ea.

— Ai vrut să vezi, repetă el iritat. Apoi adaugă după un timp:

— N-ar fi atît de rău dacă asta ar fi fost una din navele mai vechi, funcţionînd în circuit închis. Aş lua conductele metru cu metru pînă mi-aş găsi butonul, dar cum gunoiul este aruncat automat în spaţiu...

— Oricine ar crede, zise ea, că ai pierdut o bijuterie.

— Butonii, zise el, înseamnă pentru mine tot atît de mult ca şi o bijuterie.

— Ţi-am spus, izbucni ea, că am să-ţi cumpăr altă pereche.

— Dar nu vor fi ca ăştia, returnă el.

— Unde te duci? întrebă ea.

— În camera de comandă, răspunse el scurt.

— Eşti supărat?

— Nu, zise el. Nu, draga mea. Nu.

Îşi pierdu firea cînd rachetele tangenţiale izbucniră brusc pentru a opri rotaţia navei în jurul axei longitudinale.

Această rotaţie era cea care dezvolta o forţă centrifugă ce crea gravitaţia. Femeia era în bucătărie, pregătind prînzul. A urmat un şoc uşor, iar conţinutul cratiţei a zburat drept în faţa ei. Nu aşteptă să se şteargă, ci merse direct în camera de comandă.

— Tu... idiotule! strigă ea. Îţi imaginezi că mă pot descurca fără gravitaţie în bucătărie? Ai distrus prînzul.

— Eu, zise el mîndru, mi-am găsit butonul. Ştii cum funcţionează sistemul de evacuare a gunoiului – este aruncat tangenţial, de forţa centrifugă, în unghi drept cu linia de zbor. Exista, m-am gîndit eu, o cît de mică şansă ca ceva metalic să apară pe ecran, mai ales dacă opream rotaţia navei.

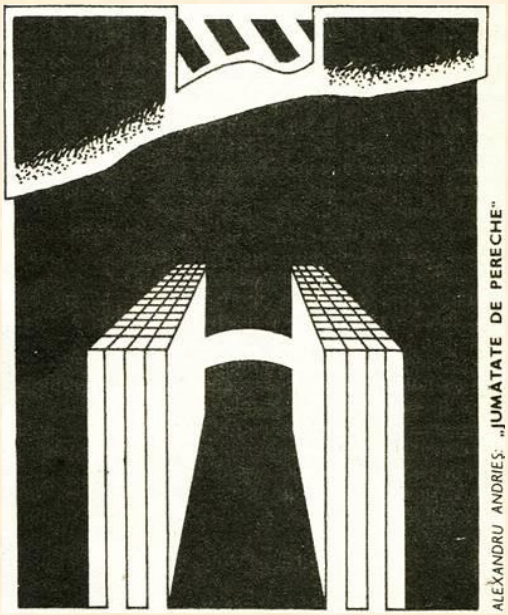

— Ei, şi? zise ea. Ei, şi?

— Asta e, zise el, arătînd fericit ecranul fluorescent ce înconjura camera de comandă. Îl vezi – pata aia mică ce pare a fi un satelit de tablă şi...

— Deci, ştii unde e, zise ea. La trei sute de metri distanţă depărtîndu-se tot timpul în spirală. Şi pentru atîta lucru ai prăpădit prînzul.

— Nu degeaba. Pentru ce crezi că purtăm cu noi costumele spaţiale?

— N-ai să ieşi, zise ea. Categoric n-ai să ieşi. Nu poţi fi chiar atît de nebun.

— Zici aşa numai fiindcă ţi-e teamă de costumele spaţiale, replică el.

— A cui e greşeala că rezerva de aer era pe trei sferturi goală? întrebă ea.

— A ta, zise el. Oricine ştie că cel care poartă un costum spaţial trebuie să facă o verificare înainte de a ieşi afară.

— Unele femei, zise ea, sînt destul de proaste ca să aibă încredere în soţii lor. Dar sînt curînd dezamăgite.

— Unii bărbaţi, replică el, sînt destul de proşti ca să creadă că soţiile lor au unele cunoştinţe elementare despre conducte.

Arătă către ecran:

— Uite butonul acolo şi eu mă duc după el.

— N-o să-l găseşti niciodată, zise ea

— Ba da. Am să-mi iau pistolul cu reacţie şi un cablu. Voi împinge cu picioarele în navă şi tu ai să mă dirijezi pe poziţia orbitei butonului.

— Sper că nu vorbeşti serios, zise ea. Eşti nebun.

— Nu însă mai nebun ca tine cînd ai scos dopul. Chiar mai puţin.

— Dar... Dar ţi se poate întîmpla orice. Şi ştii că nu mă pot îmbrăca iarăşi în costum – nu pot veni afară după tine, pînă nu mă însănătoşesc...

— N-o să se-ntîmple nimic, îi zise el. Stai şi urmăreşte ecranul şi dirijează-mă.

Trase costumul afară din sertar şi începu să-l îmbrace. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ar fi trebuit să ia în consideraţie regulile stabilite de Comisia de Transporturi Interplanetare. N-ar fi trebuit să ignore legea nr. 11 care spune: „Nimeni nu va părăsi nava în timpul zborului decît numai însoţit.”

Spre deosebire de soţia sa, n-avusese niciodată necazuri cu costumele spaţiale – şi asta, probabil, îl făcea să nu aibă griji. Îşi aşeză rezerva de aer şi-şi legă cablul aşteptînd ca primele instrucţiuni să-i parvină prin telefon. Veniră în sfîrşit.

— Doi metri înapoi... Stai! Un metru mai încolo!

Pistolul său cu reacţie lumină scurt. Văzu butonul navigînd către el, apoi – o pată aurie strălucind. Rîse. Întinse ambele mîini ca să-l prindă – apoi îşi dădu seama că într-una din ele ţinea pistolul. Încercă să şi-l treacă în mîna stîngă şi în grabă îl scăpă. Se ducea în gol.

Ce importanţă mai are? gîndi el şi apoi strigă în microfon:

— L-am prins!

Întoarcerea la navă va fi uşoară – va trage doar de cablu. Atunci făcu o descoperire care-i îngheţă sîngele: cablul se rupsese. Se întîmplase probabil cînd scăpase pistolul. Asteroizii prospectori erau notorii pentru echipamentul lor ieftin, de mîna a doua. Încet, se depărta de navă. N-avea nimic pe care să-l arunce în direcţia derivei ca să se verifice.

— Ce s-a întîmplat? întrebă brusc soţia lui.

— Nimic, minţi el.

„N-o să-ndrăznească niciodată să părăsească nava din cauza fricii de costumele spaţiale”, se gîndi el. „Şi chiar dac-ar îndrăzni – ar fi prea riscant. N-are rost să ne pierdem amîndoi. Rămas bun, se gîndi el. Rămas bun, draga mea. Mi-a părut bine că te-am cunoscut.”

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea din nou, iritată.

— Nimic, repetă el.

Începuse să-l chinuie respiraţia: deşi manometrul rezervei arătase că aceasta era plină, presiunea actuală era mult mai mică.

— S-a-ntîmplat ceva! strigă ea.

— Da, admise el. Promite-mi un lucru – cînd te vei întoarce pe Marte cere o verificare a întregului echipament vîndut de compania Asteroizilor Prospectori. Sînt nişte escroci. Şi... Şi... Se chinuia din nou cu respiraţia, încercînd să nu-şi piardă cunoştinţa. A fost greşeala mea. Ai grijă de tine – nu de mine...

Leşină. Fu surprins cînd se trezi în camera lui. Fu surprins că se mai trezi. Faţa ei fu primul lucru pe care-l văzu – era pătată de lacrimi şi murdară şi fericită. Văzu apoi că ţinea în mîini o cămaşă albă, curată, cu butonii strălucind la fiecare manşetă.

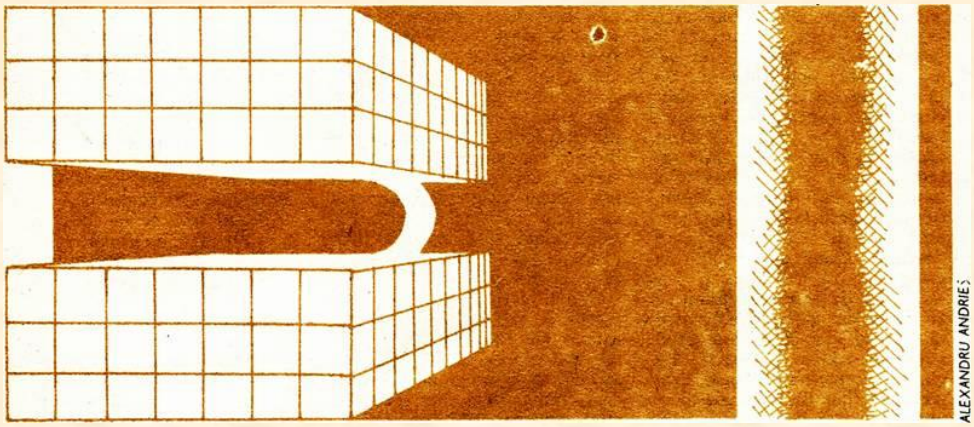

— Ai ieşit afară, zise el încet. M-ai adus înăuntru... Dar teama ta de costume spaţiale, dragă?

— Am găsit, zise ea, că am una şi mai puternică. E la fel ca a ta.

Se aplecă să-l sărute.

— Urăsc atît de mult jumătăţile de perechi şi nu mă gîndesc numai la butoni cînd zic asta!

Traducere: ADRIAN MORARU